

2den Valgkreds (Ivar Berendsen) omtalte den — det skal indrømmes — ikke klare Motivering, der er givet af de 3 Kontor-damer. Maa jeg derom sige, at i Princippet er jeg og ganske sikkert alle her enige med det ærede Medlem i, at Uklarhed i Motivering skaber uvilkaarlig Modvillie som et Modtryk. Faar man den Højeelse, at en eller anden Ting skal skjules, reagerer man, og med Rette, imod den vedkommende Fremstilling. Altsaa, i Princippet er jeg fuldt ud enig med det ærede Medlem, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem paa dette Punkt har taget noget vel seriøst paa Sagen. Efter Ministerens Udtalelse maa Knap-heden i Fremstillingen snarere antages at være en Følge af, at man ikke ønsker at fylde Anmærkningerne med Bagateller og derved gøre dem endnu mindre overskuelige, end de i Forvejen er. Skulde der paa andre Punkter — jeg tør ikke benægte Muligheden deraf — være Uklarheder, der skal dække over et eller andet, vil jeg være fuldstændig enig med det ærede Medlem i hans Betragtning i Almindelighed.

Jeg skal derefter gaa over til Spørgs-maalet om Nedlæggelse af de smaa Post-huse. Overfor det ærede Medlem for Ti-sted Amts 4de Valgkreds (Markvorsen) vil jeg blot sige, at hans Regnestykke neppe kan staa for en nøjere Prøvelse. Ved det Posthus, han særlig interesserer sig for: Karby paa Mors, regnede han ud, at Staten paa 4 Poster skulde tabe i alt 2,570 Kr. mod godt 3,000 Kr.'s Besparelse. Besparelsen vilde altsaa blive rent minimal. Men jeg kan ikke godkende, at der tabes 2,570 Kr. De 600 Kr. til Brevsamleren og de 570 Kr. til Medhjælperen i Nykøbing Posthus er jo sikre nok, men saa regnede det ærede Medlem med en Portonedgang for Statskassen paa 1,000 Kr., og den fremkommer jo kun ved, at Beboerne faar 5 Øres-Porto til et større Distrikt end nu, idet den 5 Øres-Porto formentlig kommer til at gælde ud over Nykøbing. De 1,000 Kr., som Staten taber, bliver altsaa Befolkningen fri for at betale i Frimærker, og det kan vel ikke regnes som et Argument mod Nedlæggelsen af Posthuset i Karby. Saa er der de 400 Kr. i Husleje. Det er jo rigtigt, idet Lokalerne selvfølgelig er lejede for en længere Tid, Leje-maalet hører ikke op samtidig med, at Postmesteren forflyttes til et andet Em-bede. Men Lejemaal indgaas jo ikke paa Tid og Evighed; i Almindelighed vil de løbe ud i Løbet af nogle Aar, og naar det

er sket her, spares den Post. Altsaa, de 400 Kr. kan man heller ikke ganske regne med paa den Maade, som det ærede Medlem gjorde. Derved falder en væsentlig Del af de 2,570 Kr., hvormed det ærede Medlem regnede som Tab for Staten, bort. Naar den højtærede Minister lover, at Postbesørgelsen skal blive den samme som før, saa at Beboerne intet taber, men end-ogsaa til en vis Grad faar 5 Øres-Porto, hvor de før havde 10 Øres, kan jeg vel-blivende ikke se det berettigede i at mod-sætte sig den højtærede Ministers Ønske om Nedlæggelse af smaa Postkontorer.

Jeg skal dernæst rette nogle faa Be-mærkninger til den højtærede Indenrigs-minister, som efter min Formening maa svæve i nogen Vildfarelse med Hensyn til Ændringsforslaget om personlige Tillæg paa 180 Kr. og 90 Kr. til en Postmester og en Postkontrolør, naar han undrede sig over, at Finansudvalget formentlig nu indtog en anden Stilling, end det i Fjor indtog overfor Postmester Mazanti. Dette stemmer slet ikke med den Opfattelse, jeg har af, hvad der er passeret i Finansud-valget i Fjor og i Aar, og ved at forhøre mig hos forskellige andre af Finansud-valgets Medlemmer — jeg har ikke talt med alle Medlemmerne, saa vigtigt anser jeg ikke Sagen for at være — har jeg faaet bekræftet, at min Opfattelse er nogenlunde, ja vistnok helt rigtig. I Fjor indkom der et Andragende fra Postmester Mazanti — som formodentlig først maatte have været i Ministeriet —, og vi forlangte, saaledes som det altid er sket i Finansudvalget som vistnok ogsaa i andre Udvalg, saa snart et Medlem ønsker det, Samraad med Ministeren om Spørgsmaalet. Vi fik dette Samraad, og derunder blev der fra Ud-valgsmedlemmers Side rejst dette Spørgs-maal, om en Imødekommen af Andragen-det ingen Konsekvenser havde. Der blev den Gang sagt: Nej, saa vidt man kunde se, var der ingen Konsekvenser. Nu ved den højtærede Minister som tidligere Fi-nansudvalgsmedlem ganske sikkert, at er der noget, man i saadanne Tilfælde er bange for, er det Konsekvenserne, som jo hyppigt kan komme til at gribe vidt om sig. Det er jo ikke de 180 og 90 Kr. i dette enkelte Tilfælde, man er bange for, men det er Konsekvenserne. Som sagt, vi fik det Svar, at man saa ingen Konsekven-ser, og Finansudvalget og Ministeriet gik i køn Enighed med til at imødekomme An-dragendet. Ministeren havde stillet For-slaget i Henhold til et Samraad med Fi-nansudvalget, men det var ikke Finansud-